

Vier feesten en één VARSITY

Vier feesten en één VARSITY

Vesper Wallis

© 2025 Vesper Wallis / Uitgeverij U2pi

Titel: Vier feesten en één VARSITY

Auteur: Vesper Wallis

Omslagontwerp: Muskunst.

Foto onbekend (Varsityposter 1984, KNSRB).

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouvboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 754 8

NUR: 300

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn producten van de verbeelding van de auteur en worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met feitelijke gebeurtenissen, berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

1.

Het kantoor was nog niet helemaal donker. Geluiden van optrekkende auto's, fietsbellen, geratel en geroezemoes dreven de kamer in. Ik lag voorover op mijn bureau als in totale aanbidding van de perforator en de nietmachine, terwijl de laatste zonnestralen door de luxaflex naar binnen vielen. Op de lichtbanen dansten miljoenen stofjes statig een eeuwige menuet, ze hadden geen haast. Met mijn vingers krabbelde ik door het licht, daar werden de stofjes heel onrustig van. Een paperclip prikte in mijn wang, maar ik kon mijn hoofd niet optillen, ik wilde liever een stofje zijn. Je dwarrelt omhoog, je dwarrelt omlaag, veel spannender dan dat wordt het niet, en misschien ben je onsterfelijk?

Vaag herinnerde ik me de wet van behoud van materie van school, maar alleen al van de gedachte aan natuurkunde werd ik duizelig. Bonzo de leraar Natuurkunde riep me ooit na de les bij zich om te zeggen dat ik een vijf op mijn eindrapport zou krijgen als ik belofde het vak te laten vallen. Wat heel schappelijk was van die man, want anders had hij me een één moeten geven en was ik blijven zitten. En dat zou dan grotendeels te danken zijn geweest aan Bonzo zelf, die de lestijd vulde met verhalen over zijn varanen en zijn rattenkamer. Die ratten moest je fokken om ze aan de varanen te voeren. En dan slinger ik ze zo aan hun staart rond, zei Bonzo. En hup daar hapt de varaan al. We waren het met hem eens dat dit een veel interessanter onderwerp was dan de snelheid van het licht. Of de vraag of de temperatuur van de kamer daalt als je de deur van de koelkast open laat staan. Het antwoord daarop is nee natuurlijk, anders zat die vraag niet in het proefwerk, maar ik kreeg alsnog nul punten.

Had Einstein ook niet iets over de tijd gezegd? Ik wist niet meer hoe laat het was, er leek een eeuwigheid verstreken te zijn sinds Angela die morgen het secretariaat binnenkwam, zwaaiend met haar vettige haar, terwijl ik al een zinloze bijdrage aan

de wereldeconomie leverde. Het viel niet mee om druk te lijken, en dat is wel de kern van het bestaan als uitzendkracht. Plus dat je een gewillige pispaal moet zijn voor de vaste collega's, zo nodig.

Ze begon meteen met ik kan vanmiddag niet notuleren, dus jij moet Kate. 'Ik heb een afstandskonijn.' De schijn van heiligheid die dan van haar afgolfde, riep normaal gesproken onredelijke haatgevoelens bij me op. Vandaag lieten de beesten me echter koud. Ik had het grootste deel van de nacht op straat doorgebracht en was zo moe dat ik er bijna hyper van werd. Nu ze weer over konijnen begon, ging Frank rechtop zitten. Hij studeerde iets met marketing, werkte voor onbepaalde tijd aan zijn scriptie en verdiende bij via het uitzendbureau. Een uiterlijk als een crimineel in een stripverhaal, en hij hield van koken, de Amsterdamse onderwereld en van zijn moeder. Of Angela nog een recept nodig had, vroeg hij, en Angela bleef erin trappen, maar dat is misschien iets van heiligen. Ze zijn te goed om de rottigheid in anderen te herkennen. Hij mocht geen grappen maken ten koste van onschuldige beesten die gedumpt waren door hun baasjes. Frank gaf haar meteen gelijk, hij was de eerste om toe te geven dat hij helemaaaaal niet leuk was. En verder was wat zij voor de opvang van konijnen deed veel beter dan wat wij deden; het produceren van witte blaadjes waar zwarte tekens en lijntjes op staan, die stop je dan ergens tussen en begraaft je in beweegbare ijzeren bakken. Of het wordt door een grijze box vertaald in allemaal nullen en enen. Hij zei het even zo dat de buitenaardse wezens het ook konden begrijpen.

'Je zou er ook heel wat van kunnen papier-maché'en, van het archief', zei ik.

Frank verstond papier-hachee, maar hij wist wel wat het was uiteindelijk, zijn tante was kleuterjuffrouw geweest.

'Je bent zelf nog een kleuter', zei Angela.

Hij aaide over zijn borstspieren. 'Je denkt toch niet dat een

kleuter honderd en tien kilo kan drukken.'

'Geestelijk, bedoelt ze denk ik', zei ik.

'Daar heeft ze een punt, een puntje van aandacht, ik ben ook blijven zitten op de kleuterschool, maar dat was eigenlijk omdat de juffrouw verliefd op me was. Toen zat het er al in, ik ben soort van magnetisch.'

Angela keek hem uit de hoogte aan en vroeg of hij dat rapport al af had. Er klonk eindeloos muisgeklik. Buiten toeterde een boot. Tegenover mij verdeelde Angela met haar mollige vingers papier over verschillende stapeltjes op haar bureau terwijl ze haar kaftan-van-de-dag opzij schopte, het was dit keer een brui-nige maar ze had ze in een variatie aan kotstinten. Frank was er zeker van dat het tenten waren die ze kocht bij de Decathlon en hij vroeg haar dingen als: Zijn die jurken ook waterdicht? Hou je eigenlijk van kamperen? (Nee, ze zou nog liever stoppen met roken.) Angela stond op en liep om het bureau heen om een ladekast open te zwiepen. Ik keek naar de onderkant van haar gewaad om te zien of er scheerlijnen aan hingen, er stak een strootje onderuit.

'Wat gebeurt er eigenlijk met die konijnen?' vroeg Frank.

'Die bemiddelen we tot ze een goed thuis hebben gevonden.'

'Twee Babi pangang speciaal met witte rijst alstublieft.' Angela negeerde hem.

Ik zei dat die konijnen misschien nog konden worden gebruikt door fotografen, maar Frank begreep het niet. 'Voor verkiezings-posters.'

'Ja, want?'

'Er hangen nu posters met hoofden van politici die wee uit hun ogen kijken. Hier tegenover staat zo'n plakbord met posters.'

Hij hield de luxaflex uit elkaar.

'Nu je het zegt, het lijkt wel soft porno, niet dat ik dat kijk natuurlijk.'

‘Ik vroeg me gewoon af hoe die fotografen dat voor elkaar krijgen. Laten ze zielige dingen zien of wat.’

‘Waarschijnlijk gewoon een stapel geld, die smeltende blik verraadt het al, of zouden ze daar te opgewonden van worden. Zelf zou ik wel graag spin doctor willen worden.’ Frank staarde over onze hoofden heen naar buiten. Het raam rammelde van een windvlaag en er waaiden wat blaadjes langs. ‘Dat is mooi hoor. Dan heb je het echt over de uitdaging om opportunisten, die nog nooit in hun leven een eerlijke boterham hebben verdiend, goed in de markt te zetten.’

‘Je moet ze eerst hele witte tanden laten nemen, dat doen die Amerikanen ook’, zei ik.

‘Denk je dat ze dan betrouwbaarder lijken?’

‘Betrouwbaarder weet ik niet, maar wel jonger. Alleen lijken ze dan weer meer op een wolf, grootmoeder, wat hebt u grote tanden. Ik ken iemand die een sociale paria is geworden omdat zijn tanden zo wit waren dat het pijn aan de ogen deed, niemand wilde meer met hem praten.’

‘Serieus?’

‘Nou ja, eigenlijk was het in een boek. En het was een muis. Het lijkt me echt stomvervelend werk, die politiek bedoel ik, wat iemand daaraan kan vinden. Trouwens hetzelfde geldt eigenlijk voor tandarts worden.’

Frank trommelde met zijn vingers op de kalenderplacemat die op zijn bureau lag. ‘Tsja’, zei hij, ‘het zal wel iets met macht te maken hebben, of met levensmoeheid, maar daar hoeft ik niet over na te denken als het goed verdient toch.’

‘Jij ziet er totaal niet uit als een politicus.’ Het was een van de weinige keren dat ik het roerend met Angela eens kon zijn. Ik keek naar het hoofd van Frank met de littekens op de wangen, de kleine blauwe oogjes en zijn stekelhaar.

‘Ik ga ervan uit dat je dat lief bedoelt’, zei Frank. ‘En het kan ook een groot voordeel zijn, dan val ik tenminste op.’ Hij spreid-

de zijn armen wijd open. 'En anders word ik gewoon konijnenfokker.'

Ondertussen keek ik schuin naar Angela, maar die was verdiept in haar handtas. Het was even stil, terwijl ik een geeuw probeerde te bedwingen, mijn kaken deden zeer. Het geratel van toetsenborden klonk, ik schudde mijn hoofd om wakkerder te worden. Frank stond op om koffie te halen. Toen hij terug kwam, drukte hij een paar keer het lichtknopje aan en uit. Ik kreeg een kop thee en hij gaf Angela haar mok met Bugs Bunny erop. Terwijl hij een kraakgeluid imiteerde, ging hij zitten en beweerde dat er ook seriemoordenaars bestaan die heel lief voor hun huisdier waren, al kon hij nu net even geen namen noemen. Hij voelde aan zijn ribben.

'Is er wat met je vetpercentage?' vroeg ik.

'Hoe weet je dat, kun je zien dat ik dikker ben geworden?'

'Geen paniek, wat heb je, dertien of veertien?'

'Een vijftien zelfs of misschien wel vijftien plus.' Frank legde zijn handen op zijn hoofd en kneep zijn ogen dicht.

'Neeeee dat geloof ik niet, je ziet er helemaal niks van, ik dacht net wat ziet ie er toch droeg uit, je spieren bedoel ik.'

Frank bekeek zijn armen weer, hij droeg altijd een shirt met korte mouwen voor het esthetisch effect, en spande zijn biceps. Vlezige bulten rezen op, er liepen een paar aders overheen. 'Voel nou even voor de zekerheid.' Hij trok zijn shirt omhoog om zijn sixpack of eightpack te controleren, ik prikte in zijn arm.

'Ik zie echt geen verschil, misschien heb je verkeerd gemeten.' Met tegenzin schoof hij zijn shirt weer naar beneden.

'Ik moet meer op mijn voeding letten denk ik, geen vette bek meer, beetje mager vlees eten, iets met sjalotjes misschien, of met bier, een klassieke combinatie. Ik bedenk me net, als je deze niet kwijt kan, wil ik hem ook wel hebben hoor.'

Hij keek naar Angela, maar die liet haar brillenglazen vals schitteren, pakte de telefoon en begon een nummer te toetsen.

Phone home piepte Frank. Ik keek naar de beweging van Angela's vingers met de geelbruine plekken, net oude knakworstjes. Er nam niemand op en ze dook weer in haar tas en kwam tevoorschijn met een metalen doosje en een buil shag. Langzaam en nadrukkelijk begon ze tabak in een soort sleuf te duwen. Dat doosje fascineerde me mateloos, als ik serieus zou gaan roken zou ik er met goed fatsoen ook een kunnen aanschaffen. Angela was klaar met duwen. Ze bracht het hele doosje naar haar gezicht en likte aan het vloeitje, die aan haar neus bleef plakken.

'Mag ik er zo ook een maken?'

'Nee', snauwde Angela, 'dat heb je vorige keer al geprobeerd, en dat leek nergens op, dus wat dat aangaat.'

'Hij had cellulitis, laat dat kind dan toch oefenen, je verspilt er hooguit een vloeitje mee.'

'Ik kan heus wel een strakke fabrieken hoor, ik heb het nu al vaak gezien.'

Angela pakte de telefoon weer.

'Als je jarig bent, krijg je zo'n Elwa roldoos van mij', zei Frank, 'ik weet nog wel een voorraadje te liggen.'

'Bij je wiettelers zeker.'

'Nee, bij ome Arie.'

'En die teelt geen wiet.'

'Nee, ome Arie is een van de weinigen in mijn familie die het rechte pad bewandelen, behalve ikzelf dan natuurlijk. Maar trouwens', zei hij, 'ik ga ook niet om met gasten die dingen doen waar meer dan vier jaar cel op staat, voor je het weet ben je medeplichtig.'

'Blijven dan niet alleen wildplassers en foutparkeerders over?'

Frank gooide een lege ordner naar mijn hoofd.

'Wat weet jij daar nou van, je bent na één college strafrecht gestopt.'

'Jij hebt je scriptie niet afgemaakt.'

‘Nee, ik zeg altijd maar zo, maak niet je scriptie af maar jezelf.’
‘*Afmaken* in welke betekenis?’ wilde ik weten.

‘Niet meteen aan mijn familie denken hè, ik ga in ieder geval carrière maken en veel geld verdienen.’

Ik wilde hem graag geloven want zelf dacht ik dat ons kantoor een onweerstaanbare aantrekkingskracht uitoefende op losers, tenminste als je uitgaat van de gebruikelijke normen voor maatschappelijk loopbaansucces of ambitie. Hoewel onze directeur het daar vermoedelijk niet helemaal mee eens zou zijn.